

A Prelátus 2011. áprilisi levele

A prelátus reményét fejezi ki, hogy II. János Pál közelgő boldoggáavatásával „a Szentlélek sok lelket fog mély megtérésre indítani és ismét közelebb vinni Istenhez.”

2011.04.18.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Szeressük mindig, nagybőjt idején is, azt a mérhetetlen gazdagságot, melyet az Egyház Isten szava által

nyújt nekünk, ugyanis arra készítet minket, hogy megújult energiával haladjunk a húsvét felé vezető úton. **„Róla elmélkedve és magunkévá téve, megélve a mindennapokban - írta a Szentatya -, *megtanuljuk az imádságnak egy értékes és semmivel nem helyettesíthető formáját, mert az Istenre való odafigyelés, aki továbbra is szól hozzánk szívünkben, táplálja hitbeli előrehaladásunkat, melyet keresztségünk napján kezdtünk el*”.**[1] Ezen az úton Urunk, Jézus Krisztus vezet minket. Sőt, mi több, ahogyan Ő maga mondja: *Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet*[2]. Szent Ágoston írja, amikor Szent János evangéliumának eme részletéről elmélkedik: „Nem azt mondja neked „Erőlködj, hogy megtaláld az utat, hogy eljuthass az igazságra és az életre!”; egyáltalán nem. Lusta, kelj fel! Az Út személyesen jött hozzád, felébresztett álmodból, már ha felébredtél. Kelj fel hát, és járj!”[3].

A nagyböjt második fele jó alkalmat kínál számunkra, hogy megvizsgáljuk azokat az elhatározásokat, melyeket a kezdetén megfogalmaztunk, és hogy újra felélesszük magunkban az őszinte vágyat, hogy jól felkészülten tudjuk megünnepelni a nagyhetet és a húsvétot. Ahogyan arra XVI. Benedek is rámutat idei üzenetében, az evangélium azon szövegei, melyeket a következő vasárnapokon fogunk olvasni a szentmisén, vezérfonalként szolgálhatnak számunkra. Szintén hasznos lehet, ha meg-megállunk és komolyan elidőzünk ezeknek a napoknak más évfordulóin, eseményein, mint például II. János Pál halálának hatodik évfordulója, holnap, április 2-án és közelgő boldoggá avatása május 1-jén.

II. János Pál halálának évfordulója felidézi bennünk azt az Isten iránti hűséget, melyet a Szentatya tanúsított az Egyháznak és a

világnak. Szent halálának az egész világot megrendítő hatása, a mindenféle korosztályhoz tartozók, de főképp fiatalok tömege, akik azokban a napokban Rómába sereglettek, hogy szent földi maradványait elkísérjék, világos jele annak, hogy a hit, annak ellenére, hogy néha a megszokás, a rutin, sőt, a bűn fátyla alá rejtőzik, nagyon sok ember szívében ott dobog. De elégséges a Szentlélek egyetlen fuvallata, ahogyan 2005 áprilisának azokban a felejthetetlen napjaiban is történt, hogy sok lélek valóban megtérjen, és újból közeledjen Istenhez.

Ugyanez a természetfeletti reakció ismétlődött meg kicsivel később, április 19-én, XVI. Benedek pápa megválasztásakor. Akkor meghatottan, meggyőződéssel és hálával teli tanúi voltunk annak, amit a Szentatya hangsúlyozott péteri szolgálatának első miséjén: **Az**

Egyház él! Valóban lehetetlen, hogy elmúljon, véget érjen - még ha néha úgy is tűnik, hogy meginog - hiszen a Szentlélek vigyáz rá, feje pedig a feltámadt és megdicsőült Jézus Krisztus, az egész teremtés Királya.

Ez a hitből fakadó bizonyosság örök, rendíthetetlen sziklaként fejezi ki reményünket és természetfeletti optimizmusunkat. **„Az Atyaisten pedig - ez a szerető Atya, aki úgy óv minket, mint a szeme világát (5Móz 32,10) ahogy a Szentírás kifejezően írja, hogy megértsük - a Szentlélek által megszenteli a szeretett Fia által alapított Egyházat”**[4]. Szent Josemaría szavai ezek, melyek vigasszal és biztonsággal töltenek el bennünket az akadályok közepette is, melyek Isten népének zarándokútja során fel-felmerülnek, a létezés annyi pontját érintve. **„Bízzatok, folytatja, a Szentegyház tévedhetetlen (...). Azonkívül fontoljátok meg, ha az emberi bukások számban**

**felülmúlnák is a jó tetteket, az
Egyház egyértelmű és
tagadhatatlan misztikus valósága,
mely bár érzékszerveinkkel nem
érezkelhető, megmaradna. Az
Egyház mindig Krisztus, a mi
Urunk Teste marad, amelyben a
Szentlélek tevékenykedik és ahol
az Atya szerető jelenléte is
érezhető.”[5]** Azt gondolom, hogy II.
János Pál közelgő boldoggá avatása
ismét megmutatja Krisztus misztikus
Testének szentségét, a Szentlélek
megújító erejét és az Atyaisten
irgalmát: vagyis a Szentháromság
szeretetét, ami soha nem hagyja el az
Egyházat. És meg vagyok róla
győződve, és így kérem Istent, hogy
ennek a szent pápának az oltárra
emelése ismét az egész világon és az
Egyházon belül is egy Urunk iránti
hálával telt hit- és szeretethullámot,
valamint Édesanyánkhoz, az
Egyházhoz való bizalommal teli
tömeges csatlakozást indítson el.
Mindig megindított, amikor II. János

Pál a hűségről beszélt, és Szent Josemaría prédikációihoz hasonló módon azt hangsúlyozta, hogy ennek a hűségnek milyen elengedhetetlen követelménye a „folyamatosság”.

Közben, ahogyan levelem elején tanácsoltam nektek, készüljünk úgy húsvét ünnepére, hogy személyes imáink során átelmélkedjük, ízlelgetjük azokat az evangéliumi szövegeket, melyeket a liturgia az elkövetkezendő hetekben elénk tár. Épp ezért, kellő bátorsággal vizsgáljuk meg, hogy elkísértük és elkísérjük-e egészen közeli Jézus Krisztust, hogy meghallgatjuk és teljesítjük-e, amit mond nekünk, hogy él-e bennünk a vágy, hogy ne hagyjuk Őt soha egyedül.

Jövő vasárnap, nagyböjt negyedik vasárnapján, a vakon született ember meggyógyításának történetét fogjuk olvasni, melyben Jézus Krisztus, mint a Világ Világossága nyilvánul meg. A

föld porából és isteni nyálából kevert
sarat tett a szemére és azt mondta
neki: *menj, mosakodj meg a Siloe*
tavában. Ez annyit jelent, mint:

„küldött”. Az elment, megmosdott, s
amikor visszatért, már látott [6].

Azután az evangélista elmeséli Jézus
és a meggyógyított vak közötti
párbeszédet. Mindannyiunknak
tudatában kell lennünk, hogy a
vaknak feltett kérdést Jézus
személyesen hozzánk intézi: *Hiszel te*
az Isten Fiában?^[7] Valóban, tényleg
hiszed - és nem csak az értelmekkel,
hanem a szíveddel és akaratoddal,
egész lényeddel, hogy Jézus Krisztus
a Megváltód, az érted és értem
megtestesült, meghalt és feltámadt
Isten Fia? Ez a hitvallás, melyet
húsvét vigíliáján ünnepélyesen
megújítunk, elkötelez, egész
létezésünket befolyásolja, nem hagy
semmilyen kis hézagot sem önző,
egoista céljainknak, a saját
magunkba való bezárkózásnak.
Harcoljunk azért, hogy gyorsan és

örömmel le tudjunk mondani azokról a tervekről, melyek még ha jól átgondoltak is, nem férnek bele Isten velünk kapcsolatos Tervébe - így, nagybetűvel. Kitartóan keressük a módokat, hogyan segíthetünk másoknak, hogy felnyissák szemüket Isten világosságának a befogadására, és kérjük az Urat alázattal, hogy adjá meg nekünk és másoknak a hit kegyelmét.

A következő vasárnapon, nagyböjt ötödik vasárnapján, Lázár feltámasztásának történetét fogjuk hallani. Jézus egy lenyűgöző csodát tesz és sokatmondóan, ékesen nyilvánítja ki istenségét, hiszen ki tudná visszaadni az életét egy napok óta holtan fekvő embernek, ha nem egyedül Isten? A Mester minket is kérdőre von, ahogy Lázár nővérét, Mártát: *Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki hisz bennem, még ha meghal is, élni fog. Az, aki úgy él, hogy hisz bennem, nem hal meg örökre. Hiszed*

ezt?[8]. Testvére halálának egyértelmű és érzékelhető jelei ellenére, melyek nyilván megviselték, nem kételkedik, megvallja az élet és halál Urába vetett hitét: *igen, Uram, -felelte -, hiszem, hogy Te vagy a Messiás, az Isten Fia, aki a világba jön*[9]. És megtörtént a csoda. Csodák, melyek a mi életünkben és másokéban is megisméltódnak, akiket Jézushoz akarunk kísérni, ha nem vagyunk kicsinyhitűek, ahogyan azt Szent Josemaría mondta: „**Soha ne veszítsd el a reményt! Soha ne ess kétségbe! Lázár már halott volt, s teste oszlásnak indult, *iam foetet, quatrduanus est enim* – már szaga van, hiszen negyednapos, mondta Márta Jézusnak.**

-Ha Isten hangját hallod és követed, *Lazare, veni foras!* – Lázár, jöjj ki! Életre kelsz te is.”[10] Alapítónk, azzal az Istentől neki adományozott éleslátással, amellyel a Szentírás lelki

jelentését átlátta, sokszor kért minket, hogy időzzünk el ennél a jelenetnél. S amikor 1964-ben egy kis csoportnak prédikált, azt mondta: „amikor annak a családnak és a csoda tanúinak a boldogságára gondoltam, vagy arra, hogy magának Jézusnak is csordultig telik szíve az örömmel mások boldogsága láttán - ahhoz hasonlóan, ahogyan sírni is tudott, amikor Márta és Mária könnyeit látta -, ez a fohász jutott eszembe, melyet oly gyakran ismételgetünk: omnia in bonum! (vö. Róm 8,28), minden a javunkra válik. A szenvedés is, ha közben nem próbáljuk meg ostobán meghosszabbítani azt, vagy nem csak úgy kitaláljuk képzeletünk szüleményeként. Bármilyen történjen is életünk során, ha az Úr kezébe helyezzük magunkat, békét és erőt kapunk, mert az isteni kegyelem hatékony eszközökké alakít minket.”[11]A nagybőjt végén,

Virágvasárnappal kezdetét veszi a Nagyhét: olyan ez, mint a kapu, melyen keresztül beléphetünk ezekbe a megváltás történetében oly jelentős, meghatározó napokba. Nagycsütörtök délelőtt a püspök papjaival együtt mutatja be a szentmisét, Isten Népeinek nagyszámú részvétele mellett. Ennek a misének a keretében áldják meg az olajat, melyet majd oltárok felszentelésére, a keresztségre készülők megkenésére - akik, miután megkapták a keresztséget, Isten szolgálatára rendelt oltárok lesznek -, és a betegek kenetének kiszolgáltatására fognak használni. Megszentelik a krizmát is, ami a bérálás szentségének anyaga, ami a megkeresztelteknek a Krisztusban való nagykorúságot nyújtja. Ennek a szertartásnak a keretében az áldozópapok megújítják felszentelésük napján tett papi ígéretüket. A szent papság minden tagja, felszenteltek és laikus hívek

egyaránt gazdagabbá válhatnak ezen a liturgikus szertatáson. Milyen szép pillanat arra, hogy megerősítsük Jézushoz, az Örök Főpaphoz intézett fohászunkat hogy sok szent pap legyen és hogy a világi keresztények, férfiak és nők, ki-ki a saját állapotában komolyan törekedjen az életszentségre. Délután, a *Cena Domini* miséje alatt különös módon fogunk megemlékezni az Eukarisztia és a szolgálati papság megalapításáról. A húsvéti misztérium szentségi megújulásának *pillanata*, a *Kereszt jelene* - melyet az Úr az utolsó vacsorán előre megmondott -, minden eukarisztikus szertartásban jelen van, de Nagycsütörtökön különleges jelentőséggel. A *Cena Domini* misén talán még inkább el fogunk csodálkozni a Kálvária áldozatának állandó aktualitásán. Ezen a napon, az átváltoztatás előtt a Római kánon sajátosan ehhez az ünnephez kapcsolódó szavakat ad a miséző pap

szájába: *aki mint ma, szenvedésének előestéjén, a mi és valamennyi ember megváltásáért, tiszteletreméltó szent kezébe vette a kenyeret...*[12].

Kérjük a Szentháromságot, hogy soha ne felejtkezzünk el Jézus Krisztus irántunk való hatalmas szeretetéről. Nem csak odaadta értünk életét egyszer a kereszten, hanem meg akarta alapítani az Oltáriszentséget és a papságot, hogy mindig, mindenhol, az idők végezetekor bekövetkező dicsőséges eljöveteleig, élő és valódi kapcsolatba tudjunk lépni megváltó áldozatával. Imádjuk “e Misztériumot: e nagy Misztériumot, az irgalmasság Misztériumát. Mi többet tehetett volna értünk Jézus? Az Eucharishtiában - írta II. János Pál utolsó enciklikájában - valóban “mindvégig” (vö. *Jn* 13,1) és mértéket nem ismerő szeretettel szeret minket”[13].

Nagycsütörtök estéjének szentmiséje emlékezetünkbe idézi Urunk másnapi szenvedését és halálát. “Az utolsó vacsora és Jézus halála között elválaszthatatlan kapcsolat van. Az elsők Jézus átadja testét és véré, vagyis egész földi létezését, önmagát adja át, előrehozva így halálát, és azt egy szeretet-cselekedetté formálja”[14]. Amikor ezen a napon a Szent Kereszt előtt hódolunk, mondjunk Megváltónknak egy őszinte *köszönöm!*-öt, ami azzal a vágyal együtt, hogy örökké hűek akarunk Hozzá lenni, segíteni fog nekünk abban, hogy állhatatosan és örömmel folytassuk az életszentség felé vezető utat. Így érkezünk el a feltámadás előestéjéhez. Az Úr végső győzelmét várva a nagyszombatot csendben, visszavonult áhítatban töltjük. Az oltárok üresek, semmilyen liturgikus szertartást sem végzünk; az Oltáriszentség hiányát is érezzük, egy külön helyre helyezzük, mintha utolsó kenetként kellene

kiszolgáltatni az áldozáskor. Az idei évben nagyszombat április 23-ára esik, ami egyben Szent Josemaría elsőáldozásának és bérnálásának is az évfordulója. Ezek a körülmények - hogy nem lehet bemutatni az eukarisztikus áldozatot -, arra emlékeztetnek, amikor pappá szentelésének évfordulóján Alapítónk nem tudta aranymiséjét bemutatni, mivel az isteni gondviselés úgy hozta, hogy éppen nagypéntek volt. Azonban, mint mindig, egész napja egy *szentmise* volt, talán a szokásosnál sokkal nagyobb intenzitású, a kereszt áldozatával való szoros egyesülése miatt. Kérjétek közbenjárását, hogy a Szent Három Napban különös módon azonosuljunk Urunk szenvedésével, próbáljunk meg minél inkább mi is bekapcsolódni értünk hozott áldozatába. Végül, húsvét vigíliáján, **„amikor keresztségi fogadalmunk megújításával újra megerősítjük, hogy Krisztus életünk Ura, azé az**

**életé, amit Istentől kaptunk,
amikor újjászülettünk „vízből és
Szentlélekből”. Ismét megerősítjük
szilárd elhatározásunkat, hogy
válaszolunk a kegyelem
működésére és ezáltal tanítványai
leszünk”[15].**

És amit mindig kérni szoktam:
imádkozzatok a szándékaimért. Az
utóbbi hetekben, ahogyan azt már
mondtam nektek, elsődleges
fontossággal bírnak a japán
földrengés és a világ különböző
részein, főképp Líbiában és az
Elefántcsontparton zajló háborús
konfliktusok következményei.
Forduljunk Nagyasszonyunkhoz, a
Béke királynőjéhez, és hittel
fohászkodjunk hozzá a rózsafüzér
imádkozása során. És továbbra is
legyünk egyek a Szentatyával,
különösen április 19-én, amikor
megválasztásának évfordulójára
emlékezünk. Imádkozzatok értem is,
hiszen 20-án kezdem az Egyháznak

tett lelkipásztori szolgálatom egy
újabb évét az Opus Dei
prelátusaként. Szívem minden
szeretetével megáldalak benneteket:

Atyátok,

+ Javier Róma, 2011. április 1.

[1] XVI. BENEDEK 2011-es nagyböjti
üzenete n. 3.

[2] *Jn* 14,6.

[3] Nagyböjt 4. vasárnapjának
zsoltosmája, második olvasmány
(SZT. ÁGOSTON: Enarratio in
Psalmos, 34,9: CCL 36, 316).

[4] SZENT JOSEMARÍA: Szentbeszéd.
Az Egyház természetfeletti célja. 1972.
V. 28.

[5] *Ugyanott.*

[6] *Jn* 9, 6-7.

[7] *Ugyanott* 35.

[8] *Jn* 11, 25-26.

[9] *Ugyanott* 27.

[10] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 719.

[11] SZENT JOSEMARÍA: Egy elmélkedés feljegyzései. 1964. VII. 22.

[12] RÓMAI MISEKÖNYV, Első eukarisztikus ima, Nagycsütörtök estéjének miséje *Qui pridie* imádság.

[13] II. JÁNOS PÁL: *Ecclesia de Eucharistia*, 2003. IV. 17., n. 11.

[14] XVI. BENEDEK, Beszéd az általános audiencián, 2010. március 31.

[15] XVI. BENEDEK, nagyböjti üzenete 2011, n. 2.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-
prelatus-2011-aprilisi-levele/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2011-aprilisi-levele/)
(2025.08.09.)